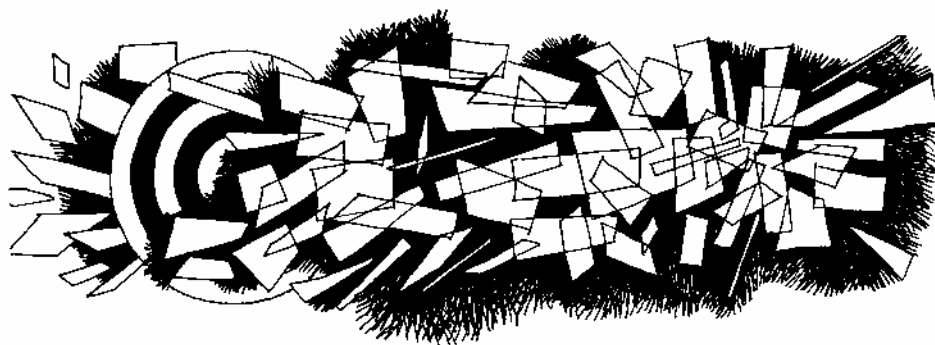

„Bocsánat, ha tudtam volna, tényleg nem jövök erre, honnan a picsából kerülhettek ide, hiszen évekkal ezelőtt kihaltatok, hát kellett ez nekem, jó, még egy perc, addig nézem a félszeműt, úgy látszik ő tart itt rendet, miatta nem ettek még meg, csak egy percet várjatok fiúk, oké, most összeszedem magam, itt ez az ág felettem, inkább harapják le a lábamat, nem bánom, a farkamat is, csak valami megmeneküljék belőlem, felugrom, nem mozdulni, nem elárulni, kon-cen-trál-ni!”

Izmai pattanásig megfeszültek. Aztán elugrott, erősen, hatalmasan, fölfelé, elkapta az ágat, a farkasok még mindig csak álltak és nézték. A lábait akarta meghimbálni, hogy azokat is felhúzza. „Csak egy himba, és kész, fenn vagyok, megmenekülve...”, gondolta, és meglódította magát...

Csakhogy ekkor tizenhárom állkapocs csattant össze a bal lábán, húzták lefelé, ordított, böngött egyik lábát már letépték, de a másikra vigyáztak, a jobbra, mintha csak tudták volna, hogy azzal csak óvatosan, hogy azt letépni nem szabad, mert az az eszköze az egész test lerántásának, így csak lassan húzták hát, nem marcangolták, csak fogták erősen, ő meg ordított, már csak körmeivel kapaszkodott a fában, a farkasok csak húzták lefelé, körmei csíkot hagytak maga után a fán, fehér csíkot, hosszú csíkot...

Ha oldalról nézte volna valaki a fát, úgy láthatta volna, hogy egy szájalmasan vigyorgó, fehér fogsorú száj, ráfröccsenő piros cseppekkel. Egy arc. Törzsén a két szemmel.

Kass E. 2001.